

Indonesië 2008, deel 10

Het regent en niet bepaald een dag om een leuk tripje te maken. We gaan eerst naar de laundry die in 1 dag de was in orde moet maken. Ik ben van plan om naar de Prambanan te gaan. Maar het regent nog steeds en we rijden door naar Pangantritis in de hoop dat daar de zon schijnt. Pangantritis ligt aan zee. Het heeft daar ook geregend maar in ieder geval is het droog. Al aan het begin van de straat staan er luitjes om te lobbyen voor een parkeerplaats. In het toeristenseizoen is het inderdaad heel lastig om zo dicht mogelijk aan zee een plekje te vinden voor de auto.

Djun moppert in het Javaans dat die luitjes niet weten dat hij de weg weet en parkeert de wagen bij de laatste standplaats.

Ik stap uit en loop naar zee. De golven zijn woest en hoog en ik weet dat het levensgevaarlijk is om daar te zwemmen. Aan mijn voeten voel ik het strand bewegen alsof ik in zee getrokken wordt.

Het strand is vrij breed en omzoomd door hoge rotsen. Een happy few heeft daar schitterende villa's laten optrekken en het uitzicht moet magnifiek zijn.

Ik onderhandel met een voerman van een dogkar om ons te laten rondrijden op het strand. Het is moeilijk om een prijs af te spreken, want het aanbod is groot.

Bij een uitstekende rots op het strand wordt gestopt. Als altijd kijk ik uit naar schelpen die ik spaar, maar daarvoor moet ik aan de vloedlijn zijn. Behalve dat mag ik die toch niet meenemen naar Nederland. Het is heerlijk zo rondgereden te worden en het pittig paardje trekt ons moeiteloos bijna langs de vloedlijn. Ik zie kinderen die zandkastelen bouwen, een paar jongelui die zich toch wagen in zee.

Aan de boulevard drink ik klappermelk en laat de zachte inhoud van de jonge klapper me goed smaken.

Intussen is de zon weer tevoorschijn gekomen.

Op de terugweg stoppen we bij een restaurant met een Nederlandse naam: tante Lies. Zij heeft het restaurant van haar overleden moeder overgenomen. Ik bestel rawon en Peter zijn eeuwige saté. Een tafeltje verder zit een Nederlands echtpaar. Hij is een Indo, zij een pure Nederlandse. Ze vertelt dat hij al 25 jaar hier komt en wat hij hier te zoeken heeft is haar op den duur een raadsel. Hij komt nergens, klaagt ze. Alleen naar dit restaurant en dan naar hun optrekje. Ik kijk hem aan en zie alleen verdriet in zijn donkere ogen.

Dan komt onder de zonneluifel het artistiek echtpaar binnen die wij in de kraton hebben ontmoet. Het is een leuk weerzien.

We gaan nu toch naar de Prambanan want het is weer zonnig. Vanuit de verte zijn verschillende Hindoe tempels te zien die in een soort taartpunt gebouwd zijn. De toegangsprijs is US \$10,00 maar we betalen het equivalent in rupia's. Het gehele complex is op een heuvel gebouwd, maar de oorspronkelijke kleine tempeltjes, afgebeeld op de ticket zijn er niet meer. Zowel de Prambanan als de Borobudur staan op de wereld erfgoedlijst.

Als eerste bezoek ik die van Shiwa, de grootste. Er omheen zijn hekken geplaatst zodat

bezoekers niet te dichtbij kunnen komen. Ook hier heeft de aardbeving zijn verwoestend werk gedaan. De restauratie die al jaren aan de gang is en mijn inziens nooit afgerond kan worden is enigszins te niet gedaan. Overal liggen stenen van de tempel op een hoop. Op een bord netjes info over de goden en de invloed van het Hindoeïsme in de wereld.

Ik bezoek de tweede tempel, die van Wisjnoe. Een smal trapje leidt naar boven, maar helaas mag ik die niet betreden. Op naar de kleinste, die van Brahma. Ik beklim de eveneens smalle trappen en binnen wacht mij een grote verrassing. Een levensgrote Boeddha vult de ruimte.

Het is pikkedonker en alleen door het invallend licht van de ingang van de tempel is het beeld te zien. Het geheel heeft een spookachtig effect.

Op de terugweg eerst naar de laundry om het wasgoed op te halen. Het te betalen bedrag is een lachertje. Voor 1.230,00 kg betaal ik 5000,00 rupiah.

(€ 0,40). Ik spreek af dat we nog wat inkopen willen doen op de Malioboro. Djun parkeert de auto gewoon op de parkeerplaats van hotel de Boer, ooit het meest gerenommeerde hotel in Yogya. Andere

auto's doen dat nu ook en jaren geleden was dat ondenkbaar.

Met Bertie kopen we de koffer en gaan naar de Mall waar ik mij nagellak laat aansmeren van een onbekend merk en koop een Indonesische cd.

Ik wil ook dolgraag terug naar het restaurant van tante Lies waar de rawon met kleine rauwe taugé, zoals het hoort, mij opperbest gesmaakt heeft.

In het hotel sorteer ik de kleding van Peter in de nieuwe koffer en geef de oude later aan Djun om ergens te droppen. Het is te laat om nog te zwemmen en we gaan weer met de becak naar het restaurant waar we de vorige avond ook gesmuld hebben. De eigenaar is verguld en komt ons persoonlijk de nieuwe lekkernijen aanwijzen.

Die laatste avond in Yogya laten we het breed hangen. Ik bestel een glas rode wijn. Het dienstertje (sembah en ik ook weer), laat me kiezen uit drie soorten flessen wijn. Op goed geluk wijs ik er een aan. We genieten op het buitenterras van de heerlijke avondlucht. Veel te laat gaan we naar bed, want de volgende dag vertrekken we al vroeg naar Salatiga.

De Borobudur ligt min of meer op de weg daarheen. Het doet me toch wat om afscheid te nemen van Yogya.

Nabij de Borobudur ligt Mendut waar ook een tempel staat. De omgeving wordt gedomineerd door een grote waringin. Ik kan het niet laten en hang als vanouds aan de lianen.

In de tempel zijn drie Boeddha beelden te zien in verschillende houdingen. Ik heb intussen een takje bloemen gekocht en leg die bij de middelste Boeddha.

Ook brand ik wierook om sterkte af te smeken voor hetgeen ik nog tegemoet ga in Ambarawa. Op de achtergrond en op de zijwanden mooie afbeeldingen.

Ik slenter naar de souvenirwinkeltjes. Er is van alles te koop. Uit ervaring weet ik dat het bestek, gemaakt van de hoorn van een karbouw, in grote variatie en voordelig wordt aangeboden. Natuurlijk sla ik mijn slag, alhoewel ik op dat moment nog niet weet wat ik ermee

aanmoet. In ieder geval moet ik voor mijn burens die voor mijn kat zorgen wat kopen. Met één rijstlepel ben ik bijzonder in mijn sas, want de volledige hoorn is gebruikt.

Wat een imposante aanblik om de Borobudur al in de verte te zien opdoemen. Bij de ingang kost een ticket US \$ 11,00. Jaja, verschil moet er zijn. Nog voor de entree worden we omringd door verkopers. Hai miester, meprouw-meprouw. Een duster wordt me voorgehouden en werkelijk, die is

bééldig. Ze lopen met me mee en ik krijg nog meer moois te zien. Toch loop ik achter Bertie aan naar de kassa. In een prachtig aangelegd park loop ik in de zinderende zon me het ongans op het grote complex. Ik ben blij dat ik m'n petje bij me heb. Bertie huurt een parasol die hij nog bij zich heeft naar Salatiga. 'Ik kan er niets aan doen',

zegt hij lachend, 'ik heb niemand gezien aan wie ik dat kan afgeven en betalen'. De trappen van de Borobudur zijn breed, diep en hoog. Ik denk dat ik na afloop klapkuitjes ervan heb overgehouden. Trap na trap, een heel geklauter, loop ik de cirkels af van de gaanderij met de afbeeldingen van Boeddha. Op het eerste niveau zie ik hoe prachtig de omgeving is. Bergen in de verte, de verschillende kleuren groen van bomen en planten. Het leven van Boeddha wordt afgebeeld, vanaf jongeling met de verleidingen waar hij aan bloot gesteld is totdat hij door

meditatie tot het allerhoogste is gekomen. De stupa's die ik tegen kom, zijn op zich al bezienswaardig. In elke stupa is ook een Boeddha te zien. De openingen zijn smal en ik kan het beeld niet aanraken. Uiteindelijk sta ik op het hoogste niveau. Verschillende stupa's omringen me en nu doe ik eindelijk een poging om Boeddha aan te raken. Het kost me moeite, want eigenlijk moet ik verlengde armen hebben. Het lukt me net en voel me happy.

Weer beneden spreekt een meisje mij in het engels aan. How are you en where're you come from. Ik ratel terug in het Engels maar merk dat ze mij niet meer volgen kan. In het Indonesisch vraag ik haar of ze de SMA al heeft gehaald. Ja, dat heeft ze. Ze is duidelijk verlegen met de situatie omdat ik haar taal spreek en ik zeg bemoedigend dat ze veel Engels in de praktijk moet brengen.

Op de terugweg naar de uitgang lopen opnieuw andere verkopers met me mee. Ik koop wat kleinigheden en ben opgelucht wanneer ik weer in het gebouwtje sta van de kassa. Eenmaal buiten doet een vrouwtje alsnog

moeite mij over te halen de duster te verkopen. Dwars door het toegangshek demonstreert ze hoe mooi en makkelijk deze is.

We stappen in de auto om iets verderop ons natje en droogje te halen. Inmiddels is het al ver over het middaguur en Salatiga is nog zoveel kilo (meter). Mijn begeleiders spreken altijd in kilo's.

Onderweg betreft de lucht en bijna in de avond en in de stromende regen komen we aan in ons hotel Beringin.

Wordt vervolgd,
Mila